

PRIJATELJI

Konec aprila so nas s svojim obiskom počastili naši prijatelji iz Walesa, s katerimi smo preživeli tri čudovite dni.

23. aprila smo nestrpno čakali, da se odpravimo proti ljubljanskemu letališču Jožeta Pučnika. 16 učencev in trije spremljevalci smo težko čakali, da tam objamemo in pozdravimo naše prekomorske prijatelje, s katerimi že pet mesecev spletno niti povezanosti. Točni kot švicarska ura smo jih le dočakali in se podali čudovitim gorenjskim krajem naproti. V sončni bleščavi nas je pozdravil mogočen grad na previsni skali, prijazen pletnar pa nas je že vabil, da vstopimo v pletno in se predamo mirni vožnji do otočka.

Tako zelo smo si želeli pozvoniti, da bi nam zvon izpolnil vse skrite želje, katere smo na tihem kovali med potjo, a nam to, žal, ni bilo dano. Pa smo kljub temu uživali – prehodili vseh 99 in še katero stopnico zraven ter si ogledali razstavo evropskih narodnih noš.

Vreme nam je bilo naklonjeno, poleg tega smo bili edini obiskovalci tega edinstvenega in tako turistično zanimivega otoka. In ker se nam je z vrha tako lepo ponujal grad, smo ga obiskali in si celo ogledali prototip prvega tiskarskega stroja. Izvedeli smo veliko o Primožu Trubarju, katerega leto je prav sedaj, in Francetu Prešernu. Oba znana borca za lepo slovensko besedo. Gostje iz Walesa bodo predvsem pesnika dolgo nosili v spominu, saj bo njihovo steno krasil natis naše Zdravljice. Odtisnili pa so si ga lahko sami s staro tiskalnico.

Lačnih želodčkov smo se skozi Vrbo, Breznico, Doslovče (vasi samih velikih mož – Prešerna, Antona Janše, Franca Saleškega Finžgarja) pripeljali v tipično gorenjsko vasico Begunje. In tam kraljuje priznано gostišče Pri Jožovcu v Guinnessovo knjigo zapisanega narodnozabavnega ansambla Avsenik.

Ko so se otroci najedli naigrali, smo se odpravili proti Framu, kamor smo prispeli v poznih večernih urah. A naslednje jutro nismo nič težko vstali, saj smo vedeli, da nas ponovno čaka bogat in pester dan.

Shan, Anne in Huw so se nastanili na kmečkem turizmu Štern pri Kovačniku v Planici na Pohorju.

Z nastanitvijo in hrano so bili izjemno zadovoljni in obljublajo, da se bodo naslednjič vrnili z družinami.

V četrtek smo delovni dan začeli zgodaj in našim prijateljem pokazali, kako naš sistem prijateljstva med prvošolci in sedmošolci dejansko deluje: skozi igro, ples in pesem. Zapeli smo pozdravno pesem O, bore da (Dobro jutro), nadaljevali s himnamam prijateljstva (The More We Come Together, The Children Go Marching Two by Two), nato odplesali in zapeli tri plesne (Lepa bela lilija, Ob bistrem potočku je mlin in Peričice) v obeh jezikih, na koncu pa sta se Timi in Matej preizkusila še v igri mlin.

Gostje so bili nad našo predstavo resnično navdušeni, še bolj pa, ko jih je sprejel prijazen ambient učilnice za 1. razred, kjer sta Anne in Shan otroke razveselili s pravljico v angleškem jeziku – Elmer. Predvsem je bil poučen nauk zgodbe – drugačnost te dela prepoznavnega in unikatnega, zato se ne trudi zlit s sivino vsakdana. Bodi, kar si in se ne skušaj spreminjati drugim na ljubo!

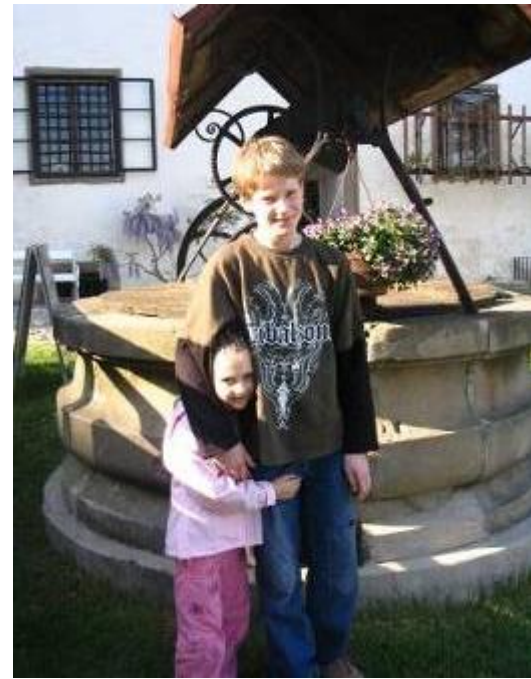
Učenci OŠ Lovrenc na Pohorju so nas kljub boleznim v ansamblu razveselili s čudovito odigrano predstavo Čarovnik iz Oza v obeh jezikih (slovenskem in angleškem). V slabo voljo nas je ponovno spravilo slabo ozvočenje, ki na takih prireditvah vselej predstavlja največjo težavo. K sreči so nas dovolj pritegnili kostumi in posamezni efekti.

Huw v Wrexhamu skrbi za 11-letnike, to je starejše buddyje oziroma prijatelje, ki pomagajo mlajšim otrokom, katere učita Shan in Anne. Skupaj so učiteljem predstavili njihov način delovanja sistema prijateljstva med različnimi generacijami. Le-ta poteka na prostovoljni bazi, a se je potrebno na vlogo 'skrbnika' pripravljati dve leti. Za mlajše otroke izbrani buddyji skrbijo predvsem na igrišču in med enournimi odmori za kosilo. Vsem učiteljem in osebju so tako v veliko pomoč.

Po srečanju učiteljev je drugo skupino pot vodila na Ptuj. Ogledali smo si čudovite sobane tega gradu, opremljenega z originalnim okrasjem in avtentičnim pohištvom ter odličnimi zbirkami glasbi, mask, orožja in še kaj. Tapiserije, prekrasne slike, skratka – nepozabno.

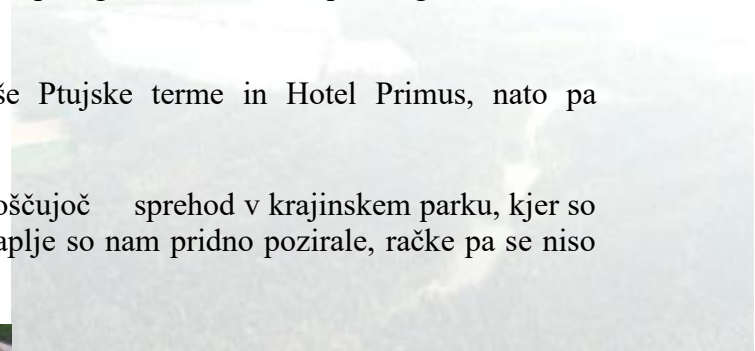

Pojedli smo malico, ato pa se nastavljali toplemu soncu na sprehodu skozi staro mestno jedro. V tako čudovitem vremenu se je otrokom še kako prilegel sladoled, nato pa razigrane urice na igrišču.

Gostom smo ob zaključku dneva pokazali še Ptujске terme in Hotel Primus, nato pa občudovali grad z grajsko kapelo.

Po napornem dnevu nam je prav prišel še sproščujoč sprehod v krajinskem parku, kjer so mir presekali le pljuski rib in petje ptic. Čaplje so nam pridno pozirale, račke pa se niso zmenile za nas.

Žan Zajc iz 8. razreda nam je krepko pomagal in raztegnil meh, tako da smo s prijetno pesmijo že zjutraj pričakali naše goste. Bili so zelo presenečeni in mislili, da igra sam Avsenik.

Otroci so se prijeli za roke, sklenili krog in iz srca zapeli našo ponarodelo Mi se imamo radi prav zares, saj smo sami mladi in se še bomo imeli radi, radi, radi!

Po rajanju in petje se nam je zaželelo še pravljice. Pri šoli nas je že čakala Potujoča knjižnica, kjer nam je prijazna knjižničarka Agica pripovedovala eno najlepši slovenskih ljudskih pravljic ponovno v obeh jezikih, tako da so tudi naši gostje zgodbo podoživali.

Na vrsti so bili tudi drugi učenci, ki so Anne, Shan in Huwa želeli spoznati. 1., 2. in 3. razred so prepevali valeško pesem o palcu, nato pa prisluhnili in sodelovali pri razvijanju zgodbe o zeeeeeeelo lačni gosenci, ki je pojedla tako veliko, da se je razvila v čudovitega metulja. A tega ne poskušajte doma, saj vam ne bo uspelo. Kvečjemu lahko postanete medved (ha,ha).

Koliko presenečenj pa je čakalo sedmošolce. Najprej so dobili razglednice svojim malih prijateljev z ljubkimi sporočili, polnih ljubezni in veselja. Nato pa so bili presenečeni še ob pismih velikih prijateljev, s katerimi bomo postali dopisovalci. Kakšno presenečenje je vladalo v razredu. Pa tudi obljub, da jim bodo čim hitreje odpisali, ni manjkalo.

V valežanščini so zapeli znano pesem Head and Shoulder, Knees and Toes in si pri tem skoraj polomili jezike. Šlo pa je le (če ne drugega, vsaj kazali so pravilno).

Presenetili so nas s tradicionalno slaščico *fudge*, ki nas je spominjala na karamelo. Nesli smo jo še prvošolcem in v hipu je zmanjkala.

In kakšno presenečenje smo šele mi pripravili njim!!! Prvošolci so izdelali igro mlin z žetoni v ljubkih vrečkah, sedmošolci pa pristrčne medvedke iz valovite lepenke za svoje male prijatelje. Prav tako smo jim pripravili certifikate našega prijateljstva.

Se spomnite nagrade za zlati kabel preko portala e-twinning, kjer je bil naš projekt prav tako nagrajen? Za nagrado smo prejeli dve spletni kameri, od katerih smo eno podarili učiteljem iz Wrexhama, tako da se mo v prihodnje lahko preko Skypa tudi gledali in si mahali.

Na Slovenijo pa jih bo spominjal Nacionalni atlas Slovenije, prtiček iz čipke in čudovito uokvirjen list najstarejše trte na svetu, katero najdemo na Lentu.

Ganjeni smo se odpravili tretjemu izletu naproti. Vreme se je sklenilo prav ob času našega odhoda proti Mariboru skaziti. Naša prva postojanka je bila Vzpenjača. Z gondolo smo se popeljali na vrh Pohorja. A ne vprašajte, kakšno doživetje je to bilo. Pri Bellevueju smo se vsi spogledovali mehkih kolen in tresočih nog. Po gondolah je namreč vtilavalo in celo strela nam je na poti razsvetlila temačno nebo. Bilo je kot v grozljivki. Na vrhu smo vse misli usmerili k Stvarniku, ki nam je kmalu razgnal oblake in Valežanom pokazal mesto Maribor na dlani. In ob tej priložnosti je Huw vzkliknil: »I'm in love

with Slovenija. And Slovenija has love in its name, hasn't it?« Yes – sLOVE nija. Ogledali smo si še razstavo na Bolfenku – kamnine, sveče, čipke in zdravilne zeli.

Čas je bil, da se odpravimo po mestu Maribor in spoznamo še nekaj njegovih znamenitosti. Poleg sladoleda so to bili spomeniki (spomenik svobode, Rudolf Maister, Anton Martin Slomšek, kužno znamenje), znane zgradbe (grad, Frančiškanska cerkev, stolna cerkev sv. Janeza Krstnika, gledališče, mestna hiša) pa tudi rastline in živali (mestni park, akvarij in najstarejša vinska trta na svetu).

Prijazen vodič Matjaž nam je veliko pokazal in nas na koncu tudi popolnoma izmučil. A splačalo se je, saj je bil vsak za svoj trud nagrajen z vrečko pozornosti s strani TIC Maribor.

Odrasli pa smo bili veseli nevsakdanjega obiska v muzeju stare vinske trte, kjer smo izvedeli veliko novega o vinu ter ljubezni do njega, ki mu ga izkazujejo priznani strokovnjaki pridelovalci in begovalci te žlahtne rastline.

Stara lepota je še vedno neverjetno lepa in tudi njen sad je obilen. Kakor hitro sva z učiteljico Jelko vstopili v krasen muzej Stare trte, sva postali vinski tršiči.

Huw je ta dan spoznal pregovorno klepetavost deklet, ki so ga ves dan oblegala kot trdnjavo nekdanj mogočni valeških gradov.

Vsi skupaj so uživali v zabavnem učenju slovenskega in valeškega jezika. Ubogi Huw nas je nasmejal do solz, prav tako pa mi njega s svojo smešno izgovorjavo valeških besed.

Hvala, Huw, **DIOLCH**, in kmalu na svidenje, **HWYL**.

